

1/2022

ESPOSTI

Toimitus

Angelika Provalskaja

Laura Lund

Viivi Viren

Iku Kekki

Susanna Akkila

Kiitos:

Ukka, Jaakko ja Elina

Sisällysluettelo

(klikkaa otsikkoa päästäksesi kyseiselle sivulle)

Pääkirjoitus 4

Esposti-alumnin muistelmat 6

Nyt jo abi? 8

Uteliaisuus ja kriittisyys
kantavat pitkälle 10

Jotain lyhyttä *Sivullisesta*
(1942 & 1967) 13

Kohti 100-vuotiasta Jyllaa 15

MINUN JYLLANI:

Minun polkuni Jyllan käytävillä 19

Pääkirjoitus

Angelika Provalskaja

Onko ihminen velvollinen näyttämään tietynlaiselta? Onko tervettä suunnitella päivän rytmi syömisen mukaan? Onko ok mennä kauppaan laskemaan hintojen sijasta kaloreita?

Heräät, nouset, menet peilin eteen.

Näet pömpöttävän vatsan, liian paksut reidet ja jenkkakahvat.

Lähdet pois.

Mikset tämän sijasta huomannut tervettä inhimillistä kehoa?

Menet pesemään hampaat, liian keltaiset.

Peilistä tuijottavat takaisin väsyneet silmäpussit.

Kymmenen minuutin kuluttua ne ovat kadonneet pakolliseksi rutiiniksi muodostuneen meikkauksen avulla, nyt näyttää paremmalta.

Illalla itket taas meikit pois.

Bussissa viereen istuu treenattu kaveri.

Koulun jälkeen piti nähdä frendejä, kai se on nyt kuitenkin mentävä lenkille.

Illalla: 10 kilsaa takana, enää ei jaksaa, pakko jaksaa.

Sori, emmä voi tulla teidän kaa tänään syömään, söin aamulla, oon ihan täynnä.

Aamulla, viisi tuntia sitten.

Vatsaan sattuu ja pyörryttää.

Instassa uus julkaisu.

Penkistä 150 kg, ennätys rikki.

Kommenttikenttä:

Äijä ;)

Amatöörilukemat

<3

Tunnin aihe ei kiinnosta, hyvä hetki googlailla:

Miten laihtua viisi kiloa viikossa?

Voiko lihavaa rakastaa?

Voiko laihduttaja syödä leipää?

Koulun suosituin tyttö, niin itsevarma ja ihailijoita jonoksi asti.

Käy päässään läpi: liian pienet jalat, ohuet kädet ja kaupan päälle lauta.

Perustuuko ihmisen arvo ulkonäköön? Onko työnhaussa ulkonäkö yksi kriteereistä? Menestyykö elämässä paremmin tai huonommin riippuen ulkonäöstä?

Ei, ainakaan sen ei pitäisi olla niin, vaikka harmiksemme saatamme välillä huomata asian olevan niin. Jos vaikka jokainen luettuaan tämän olisi aina vähän ennakkoluulottomampi muita kohtaan ja vähän armollisempi itselleen.

Angelika Provalskaja

Esposti-alumnin muistelmat

Ulrika Repokari

Lukion kaksi ensimmäistä vuotta olivat elämäni parasta aikaa. Niihin kahteen vuoteen mahtui maailmantuskaa ja sydänsuruja, mutta myös oivalluksia, henkistä kasvua ja voimistuvaa elämäniloa.

Lukioon meno oli minulle tärkeä käännekohta. Maailma muuttui yhtäkkiä moniäänisemmäksi, kun ensimmäistä kertaa opettajat aktiivisesti kannustivat kyseenalaistamaan, haastamaan ja pohtimaan itse.

Parhaat lukiomuistoni liittyvätkin moniääniseen keskusteluun. Muistan yhteiskuntaopin taloustiedon kurssin ja luokkahuoneessa käydyt kiivaat keskustelut, joissa oli lupa olla eri mieltä. Muistan äidinkielen tuntien ja lukupiirin kirjallisuuskeskustelut, joissa oli lupa tulkita sekä filosofian tunnit, joilla oli lupa kyseenalaistaa. Lukiossa oli tilaa liikkua ja kasvaa, ja minähän kasvoin!

Tunsin oppivani jatkuvasti, ja päivä päivältä vatsassani kupliva naiivi innostus kasvoi suuremmaksi ja suuremmaksi, kunnes yksi tavallinen kevätpäivä koulu suljettiin. Nousujohteinen tiedosta ja ensimmäisistä itse ostetuista oluista humaltuminen sai antiklimaattisen lopun, kun opetus siirtyi nettiin, abiturienttien riennot peruttiin ja baarit suljettiin. Se tuntui epäreilulta.

"Korona pilasi abivuoden", tokaisi yksi luokkatoverini epävirallisessa (ja kokoontumisrajoitusten vastaisessa) abiturienttien illanvietossa viimeisten ylioppilaskirjoitusten jälkeen. Hän oli oikeassa. Viimeinen lukiovuosi oli ahdistava ja kamala. Sosiaalisten kontaktien vähyys ja itsenäinen työskentely eivät tuoneet monestakaan ikätoveristani parhaita puolia esiin. Kirsikkana paskakakun päällä oli ylppärikaranteeni, joka omalla kohdallani kesti kolmisen viikkoa. Niiden kolmen viikon aikana ehdin täyttää 19 ja surkutella menetettyjä juhlia, teatteriesityksiä ja penkkarikarkkeja. Ylioppilaskirjoituksiin mennessä ei saanut jäädä juttelemaan kavereiden kanssa, ja salissa istuessa naamalle pakon edessä laitettu maski tippui hikeä ja teki hengittämisen vaikeaksi. Kirjoitusten jälkeen piti sulkeutua takaisin karanteeniin. Se tuntui rangaistukselta.

Abivuoteni oli hanurista, eikä fuksivuoteni yliopistossa ole ollut paljoa hohdokkaampi. Minulla on ollut koko syksyn aikana yksi kurssi lähiovetusta, enkä ole vielä saanut maistaa sitä paljon puhuttua villiä opiskelijaelämää. Vatsassa ei enää kupli; intoon ja kirkasotsaisuuteen on alkanut sekoittua sappinestettä ja väljähtänyttä kaljaa. Kyynisyys kolkuttaa ovelleni jatkuvasti ja kysyy, pääseekö sisään. Vielä se ei kuitenkaan ole asettunut taloksi.

Enemmän kuin mitään toivon pääseväni takaisin kouluun. Teille nykyisille Jyllan opiskelijoille toivon valoisempia tulevia lukuvuosia. Naurakaa, väitelkää ja käykää koulun tarjoamissa teatteriesityksissä!

Ukka

Nyt jo abi?

Viivi Viren

Kevään kirjoitukset lähestyvät ja toivottavasti viiden kuukauden päästä seison lakki päässä muiden ylioppilaiden keskellä. Tuntuu hullulta ajatukselta, että lukiomme on jo kohta taputeltu, ehkä vähän stressaavaltakin ajatukselta...

Kaksi vuotta sitten vietimme ykkösten tutustumispäivää, tutustuimme toisiimme ja ihanan innokkaina odotimme, mitä lukio toisikaan. Virus kuitenkin yllätti meidät ja melko nopeasti joulun jälkeen istuimme kotona etäopetuksessa. Jokainen meistä oli uudessa tilanteessa, opettajat ja oppilaat. Ensin se oli niin uutta, outoa ja vähän jännittävääkin. Kotona yksin koneen äärellä monta viikkoa ei kuitenkaan tuntunut enää niin jännittävältä. Nopeasti suurin osa meistä toivoi jo pääsevänsä takaisin lähiopetukseen ystävien kanssa. Aloitimme ensimmäisen kesälomamme lukiosta laittamalla läppärimme kannen kiinni...

Toiveikkaina aloitimme kakkosvuotemme takaisin koulun lähiopetuksessa. Kakkosvuoden juttu, jota varmasti useimmat odottivat, oli vanhojen tanssit. Syksyllä jo niistä oltiin niin innoissaan. Ehdimme opiskella ensimmäisen lukuvuoden koulussa, kunnes saimme taas ohjeistuksen palata etäopetukseen. Helpotukseksi etäopetusjakso olisi vain muutama viikko. Muutama viikko kasvoikin muutamaksi kuukaudeksi. Vanhojen tanssit peruttiin siltä keväältä, eikä osattu sanoa, voitaisiinko ne joskus vielä järjestää. Mietimme kavereiden kanssa, että tätäkö lukion piti muka olla...

Toukokuussa tulimme kouluun aivan kuin ensimmäisenä koulupäivänä, pääsimme takaisin kouluun. Ihanaa. Näimme toistemme naamat, saimme jakaa ruokailun ja välitunnit yhdessä. Jokaisesta huokui ilo.

Abivuosi tunnetaan helposti stressaavimpana vuotena lukiossa. Sitä se vähän onkin ehkä, pitkään puhutut yo-kirjoitukset ovat nurkan takana. Mutta! Saimme olla koulussa, saimme toisistamme voimaa, saimme stressata ja opiskella yhdessä. Aloitimme syksyn abien kanssa abitelttailulla, abit yhdessä. Tanssimme kirjoitusten jälkeen vanhojen tanssit. Abien yhteishenki vasta melkein muodostuikin silloin. Saimme kokea yhdessä tapahtumia, joita olimme odottaneet. Olimme yhdessä, fiilis huipussaan.

Abien viimeistä kouluviikkoa olemme viettäneet teemapukeutumisella. Ihanimmat opettajamme ovat ottaneet meidät huomioon ja järjestäneet meille yllätyksiä. Tällä viikolla useimmille on tullut vähän kuin iskuna päin naamaa todellisuus, että lukiomme on kohta ohi. Monet ajattelevat, että ei nyt vielä...

Vaikka lukioaikamme onkin poikennut normaalista, niin jää siitä silti ikimuistoisia hyviä muistoja. Abivuotemme on täynnä kirjoitusstressiä, mutta se on varmasti ollut paras vuosi lukiosta. Kohta jäämme lukulomalle ja toivomme jokainen niin kovasti, että voisimme niiden jälkeen pitää suunnitellut abishown ja penkkarit.

Tsempataan vielä, abit <3

Viivi Viren

Uteliaisuus ja kriittisyys kantavat pitkälle

Jaakko Koljonen

Vaikuttaa siltä, että elämme jatkuvassa muutosten ristiaallokossa. Mediaa hallitsee keskustelu ilmastonmuutoksesta, koronavirusvarianttien muutoksista, poliittisen keskustelukulttuurin muutoksesta, ruokavalion ja kulutustottumusten muuttamisesta sekä turvallisuustilanteen äkillisestä muutoksesta. Erilaiset muutokset, etenkin, kun ne koskettavat hyvinkin suoraan omaa arkipäiväistä elämää, aiheuttavat ymmärrettävästi polemiikkia osapuolten välillä. Keskustelu ja asioiden kriittinen tarkastelu on ehdottoman tärkeää, sillä sen voidaan ajatella karsivan heikot argumentit hyvistä ja näin ollen kehittävän keskusteluun osallistujien näkemystä aiheesta. Muutokset kuitenkin tarjoavat myös oivan paikan vastakkainasettelulle, oli se sitten oikeasti aiheellista tai puhtaasti keinotekoisista. Erilaiset toimijat ja ryhmittymät voivat pyrkiä hyötymään muutosten aiheuttamasta vastakkainasettelusta kanavoimalla tiettyjä narratiiveja osaksi julkista keskustelua.

Muutosten ja niihin liittyvän tiedon tulva on loputon ja sen edessä olo voi tuntua mitättömältä ja läkähtyneeltä. Voi olla vaikeaa hahmottaa mikä tieto on relevanttia itsensä kannalta, mikä tieto on jonkin tietyn intressiryhmän edunajamiseen muotoiltu tai mikä tieto on kenties puhtaasti valheellista. Erilaisia ryhmittymiä, puolueita ja elämäkatsomuksia edustavat vaihtoehtomediat eivät ole sinällään

mikään kovin tuore ilmiö, vaikkakin ne vaikuttavat olevan sitäkin ajankohtaisempia. Kukapa meistä ei olisi törmännyt videopätkiin mellakoitsijoista Washingtonissa sijaitsevan Yhdysvaltain kongressitalon käytävillä, villeihin teorioihin pandemian "todellisista" syistä ja seurauksista tai muualta indoktrinoituihin ajatuksiin siitä, että Suomen ensimmäisten aluevaalien ennakoäänestys olisi ollut vilpillinen keino edistää vallassa olevien puolueiden menestystä, kuten hiljattain perustettu Valta Kuuluu Kansalle -puolue vaaleja ennen esitti, viitaten tietenkin marraskuussa 2020 pidettyihin Yhdysvaltojen presidenttivaaleihin ja niiden väitettyyn vilpillisyyteen ja äänten manipulointiin.

Tahaton misinformaatio ja suoranainen disinformaatio vaikuttaa ujuttautuvan sosiaalisen median kautta jokaisen elämään ja toisinaan muodostuvan hyvinkin vahvoiksi, "kaikukammioiksikin" kutsutuiksi, yhteisöiksi, joissa ei tunnu olevan juurikaan tilaa tai halua aidosti kriittiselle ja tutkittuun tietoon pohjautuvalle keskustelulle. Vääristeltyyn tietoon, näennäisiin faktoihin ja suoranaisiin valheisiin verhoillut "totuudet" voivat vaikuttaa hyvinkin uskottavilta ja saada kohdeyleisönsä vakuuttuneeksi siitä, että vain "meillä" on oikeaa tietoa ja niillä "muilla" on jonkin poliittisen, tieteellisen tai taloudellisen eliitin valmiiksi pureksimaa propagandaa. Perinteistä vastakkainasettelun asetelmaa "meidän" ja "muiden" välillä tukee siis myös vastakkainasettelu "kriittisten tietäjien" ja "hyväuskoisten hölmöjen" välillä.

Onneksi erilaista tiedolla vaikuttamista vastaan ei tarvitse seisoa aseettomana. Koulutus ja yleinen uteliaisuus auttavat hahmottamaan informaatioyhteiskunnan (tai pikemminkin globaalin maailman) eri toimijoiden viestejä ja arvioimaan niitä kriittisesti. Tehdessäni aika ajoittaisia äidinkielen sijaistuksia entisellä lukiollani on ollut ilo huomata,

että kriittistä medianlukutaitoa pidetään arvossaan ja sen opettamiseen on panostettu. Lähivuosien ylioppilaskirjoitukset ja abitreenit ovat vilisseet tehtäviä, joissa tulee arvioida kriittisesti erilaisten videoiden, mainosten ja tekstilajien luotettavuutta, päämääriä ja retorisia keinoja. Vielä suurempi ilo on ollut huomata nuorten opiskelijoiden into pohtia ja analysoida kyseisiä tehtäviä, luoden monimutkaisiakin päättelyketjuja ja käyden polvekkaita keskusteluita.

Voi olla, että tunne on vain jälkiviisastelua ja romantisointia, mutta vaikuttaa, että nykylukiolaiset ymmärtävät esimerkiksi äidinkielen tunneilla tehtävien harjoitusten arkipäiväisen hyödyn paremmin kuin vuonna 2013 aloittanut vuosikurssini. Somen ja sen synnyttämien vaihtoehtokulttuurien maailmaan syntyneet diginatiivit nykylukiolaiset tuntuvat osaavan suhtautua erilaiseen tietoon, formaatista ja alustasta riippumatta melko kriittisesti. Vaikka lukio on vain pintaraapaisu moneen asiaan, se vaikuttaa täydentävän nuorten valmiuksia navigoida muutosten ja informaation virrassa menestyksekkäästi.

Kirjoittaja on poliittisen historian opiskelija, osa-aikainen sijainen sekä Jyllan alumni vm. 2016.

Jotain lyhyttä *Sivullisesta* (1942 & 1967)

Iku Kekki

Albert Camus'n romaani *Sivullinen* ilmestyi vuonna 1942; milanolaisohjaaja **Luchino Visconti** teki kirjasta filmatisoinnin 15 vuotta myöhemmin. Molemmat teokset käsittelevät totuutta protagonistin ahdingon kautta. Camus'n lakoninen tyyli ohjaa lukijan Mersaultin päänsisäiseen sielunmaisemaan; Viscontin yksityiskohdiltaan tarkka elokuvasovitus visualisoi hahmon apaattisen habituksen ja yhteiskunnan rappion. Filmatisoinnin onnistumista tuki Camus'n kirjan lyhyys: 160-sivuisesta kirjasta on helppo poimia kaikki oleellinen, pidempien kirjojen kanssa se ei usein onnistu, mistä esimerkiksi Umberto Econ mestariteokselle vain varjon jättävä *Ruusun nimi* -elokuva on hyvä osoitus.

Viscontin versio on varsin uskollinen alkuperäisteokselle - joskin elokuva ajoittain kadottaa Camus'n hillityn eksistentialismin kauneuden - ja kummassakin teoksessa ihmisen olemassaolon absurditeetti on läsnä. *Sivullisen* päähenkilölle Mersaultille kaikkien on yhdentekevää, paitsi **totuus**. Mersault on itselleen ja muille alati rehellinen. Mersault ei näyttele, hän ei muokkaa tunteitaan yhteiskunnan normien mukaan, vaikka häntä siihen painostetaan. Ennen kaikkea Mersault on oma itsensä, mihin jokaisen tulisi pyrkiä.

Mersaultin hahmon tuominen luonnollisen oloisena valkokankaalle vaatii näyttelijältä paljon. Italian tunnetuin filmitähti **Marcello Mastroianni** tekee vangitsevan roolisuorituksen, kenties yhden uransa parhaista.

Sivullinen on monella tapaa edelleen ajankohtainen teos. On mahdollista, että *Sivullinen* on tietyiltä osin ajankohtaisempi tänä päivänä kuin ilmestyessään. Elämmehän kuitenkin totuuden jälkeistä aikaa. Niin pessimistiseltä kuin se kuulostaakin, niin politiikka on valtapeli ja journalismi sieluton rahantekokone. Vaikkei koskaan asiat välttämättä olekaan olleet paremmin, niin populismin, keltaisen lehdistön ja klikkiotsikoiden yleistymisen uhkaa totuutta ja sen arvoa. Ihmiset eivät halua kuulla totuutta, ihmiset haluavat tyydyttävän vastauksen. Mersaultia ei tuomita siksi, että hän tappoi arabin, vaan siksi, että hän toimii yhteiskunnan normeja vastaan, eli kertoo totuuden.

Mersault ei valehtele tai vähättele, hänet on helppo jyrätä oikeussalissa. Mersaultin päälle heitetään lokaa, hänet mustamaalataan. Jossain vaiheessa totuudella ei ole enää mitään arvoa. Yhteiskunnallinen vaikuttaja **Roberto Saviano** käyttää kirjassaan *Järistyksen jälkeen* termiä loanheittokoneisto, jolla hän tarkoittaa tietyissä demokratioissa nykypäivänä läsnä olevaa auktoriteettien ja median muodostamaa mekanismeja, jonka avulla jokainen yksilö voidaan mustamaalata. Loanheittokoneisto vaientaa kriittisen äänen hyökkäämällä yksilön kimppuun. Loanheittokoneisto luo yksilöstä väärän kuvan kaivamalla ihmisen yksityisasiota ja irrottamalla ne kontekstista, yksityisasiota, jotka eivät liity itse asiaan millään tavalla. Loanheittokoneisto lopulta kukistaa individualismin pakottamalla yksilön sulautumaan massaansa. Sosiaalinen media antaa disinformaatiolle ja ihmisen mustamaalaamiselle aivan uudenlaisia mahdollisuuksia, ja kenestä tahansa voidaan tehdä hetkessä kansan sylkykuppi. Mersault on oman aikansa loanheittokoneiston uhri.

Kohti 100-vuotiaasta Jyllaa

Susanna Akkila

Tasan vuoden kuluttua aloitamme juhluvuoden, kun rakas opiskelu- ja työpaikkamme täyttää pyöreitä. Esposti aloittaa jo nyt Minun Jyllani -juttusarjan, jossa mietitään, mitä jyllalaisuus itselle merkitsee.

Lakkiaistunnelmia (Riitta Hoffrén)

Tulevaa juhlavuotta odotellessa muistelen omaa 26 vuoden aikaani talossa ja menneitä meininkejä. Oikeastaan me olemme muuten juhlineet Jyllassa aina paljon ja läpi vuoden - ensin uusia ihania ykkösiä, sitten 100 aamua, puurojuhlaa, upeita wanhoja, abiaamiaista, penkkareita ja korkeinta kastia eli abeja ylipäätään tietysti koko ajan ja lopuksi arvokkaita ylioppilaita. Ehkä erityisin ja jyllamaisin kemupäivä on ollut koulun toukokuinen synttärei, jota joskus juhlittiin näyttävästi joka kevät! Jyllan Koulunpäivät olivat lukion ja yläkoulun yhdistäviä huikeita festareita: oli esityksiä, työpajoja, käytäväkahviloita, kilpailuita ja isoina merkkipäivinä iletulituksia ja juhlaillallisia. Koulunpäivää valmisteltiin kuukausitolkulla yhdessä, ja kaikilla oli oma vastualueensa. Molempien puolien rehtorit varmistivat, että kaikki käytännön kaviot toimivat, ja juhlimme tasa-arvoisina ja samanvertaisina - opiskelijat, me opettajat, henkilökunta, johto ja jopa vanhat opiskelijat, alumnit. Olipa meillä jälkimmäisistä koostuva yhdistyskin, Jyllan Seniorit, jonka illanviettoihin löysivät eri-ikäiset eksät ja nyksät jyllalaiset.

Ykkösten illanviettoa (Riitta Hoffrén)

Pitää varoa, ettei 2020-luvun Jylla vakavoidu koronaviitan alla liikaa ja vahingossa kadota monia perinteitä. Onneksi vanhaa normaalia on täydentänyt mallikkaasti tapahtumatiimi, joka on järjestänyt uutta arjen piristystä moneen otteeseen! Kuluvana lukuvuonna on ollut ilahduttavaa myös abien kyky järjestää karnevaalitunnelmaa. Toivottavasti abit jaksavat tehdä rekka-ajeluiden siirtämisestä huolimatta oman shown; sillä olisi yhteisöllinen tilaus juuri nyt. Kakkoset tai ykköset eivät ole nimittäin penkkareita vielä nähneet ollenkaan!

Ihania abi-jumalia (Riitta Hoffrén)

Jylla täyttää ensi vuonna siis komeat 100. Aikaan on mahtunut paljon erilaisia kriisejä, mutta ne vuosikymmenet, kun itse olen talon käytävillä askeltanut, ja aina sitä ennen, Jyllassa on selvitty yhdessä. Olemme opiskelun ohessa niin viihtyneet kuin vaikuttaneet nimenomaan yhteisvoimin. Yhteistyöhalukkuus ja -kyvykkyys ovat määrittäneet koko toimintakulttuuriamme.

Hyvää voi hioa, mutta sitä ei kannata liikaa muuttaa. Ensimmäinen

esimieheni matikistirehtori Juhani Turjanmaa hoki aina:

”Pidä huoli tavasta, niin tapa pitää huolen sinusta!” Olipa muuten fiksusti sanottu! Pidetään huoli tavasta toimia yhdessä, toisiamme kunnioittaen ja arvostaen ja ehdottomasti yhdessä juhlien. Pidetään huolta Jyllän tavasta olla Jyllä.

Syksyn wanhat (Riitta Hoffrén)

MINUN JYLLANI

Minun polkuni Jyllan käytävillä

Elina Ruuska

Olen ollut Espoonlahdessa 90-luvulta lähtien. Muistan omilta yläasteajoiltani värikkäät käytävät ja hienot juhlat, joissa oli upeita näytelmiä. Perinteenä oli keväisenä koulunpäivänä näytelmä Jyllan perustamisesta. Noihin aikoihin koulunpäivää vietettiin yhteisesti lukion ja peruskoulun kanssa. Pienenä yläastelaisena oli jännittävää katsella isoja lukiolaisia.

Lukioajoiltani muistan monet legendaariset opettajat, joista osa on vieläkin täällä opettamassa. Muistan ymmärtäväiset opettajat, jotka pitivät huolta, jos jokin asia painoi mieltä. Minulla oli myös monia innostavia opettajia, joiden ansiosta varmasti itsekin halusin opiskella opettajaksi. Jyllassa on ollut opettajien kesken niin hyvä henki, että täältä on lähdetty perinteisesti vain eläkkeelle.

Sen verran hyviä muistoja minulla on kouluajoistani Espoonlahdessa, että palasin tänne vastavalmistuneena ranskanopettajana. Olin ensin monta vuotta yläkoulussa ja nyt olen ollut jo pidemmän aikaa lukion puolella.

Lukion puolella olen päässyt toteuttamaan unelmaani ja tekemään kansainvälisiä projekteja. Näitä on tehty Ranskaan, Belgiaan, Québeciin ja Italiaan. Nyt korona-aikana olen todella kaivannut näitä projekteja ja sitä tunnelmaa, kun saan jakaa rakkauden ranskan ja italian puhumiseen sekä kaikkeen mahdolliseen näiden kielialueiden kulttuurin jakamiseen. Mikä onkaan parempi tapa päästä harjoittelemaan kieltä ja tutustumaan muihin nuoriin, jotka puhuvat oikeasti näitä kieliä. Koko maailma ei puhukaan vain englantia.

Meillä on meneillään kansainvälinen Erasmus-projekti, jossa yhteistyökoulut ovat Ranskasta ja Italiasta. Jyllä 100 -juhlavuoden aikana olisi tarkoitus päästä matkustamaan Pariisiin ja Sisiliaan ja lopulta vastaanottaa italialaiset ja ranskalaiset ystävämme täällä Suomessa. Projektin teemoina ovat suvaitsevaisuus ja rasisminvastaisuus. Kaikki teemasta kiinnostuneet voivat ottaa minuun yhteyttä. Tietenkin olisi myös hyvä, että osaisi hieman italiaa tai ranskaa, jolloin vierailuista saisi vielä enemmän irti. Tiedotan loppukeväästä projektista vielä tarkemmin.

Koulumme täyttää tosiaan 100 vuotta 2023. Yhtenä tärkeänä teemana tulisi olla hyvinvoiva yhteisö. Yritämme mahdollisuuksien mukaan järjestää erilaisia tapahtumia ja entistä enemmän näissä tapahtumissa korostuu hyvinvointi. Meillä on myös toinen Erasmus-projekti, jonka nimikin on wE United. Tämä projekti on tarkoitettu aktiivisille opettajille, jotka haluavat luoda yhdessä hyvinvoivaa Espoonlahden lukion yhteisöä. Me selviämme tästä kaikesta yhdessä.

Tammikuussa 2023 alkaa juhluvoitemme. Jos sinulla on hyviä ideoita tai haluaisit olla mukana toteuttamassa tapahtumia juhluvooden aikana, ota ihmeessä yhteyttä. Tämä koskee myös kaikkia entisiä jyllalaisia, niin opettajia kuin opiskelijoita.

Elina Ruuska

elina.ruuska@opetus.espoo.fi

Terveinen abeille

Tähän loppuun haluamme laittaa ainoan
saamamme terkun abeille:

Olette hyvännäköisiä!